

Виповнилося 75 років від дня народження відомого українського правознавця, провідного фахівця в галузі загальної теорії держави і права, академіка Національної академії правових наук України, доктора юридичних наук, професора **Миколи Івановича Козюбри**, який народився 28 листопада 1937 р. у с. Тетерівка Жашківського району Черкаської області. У 1961 р. він закінчив юридичний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. З 1961 р. до 1965 р. працював у органах МВС України, обіймав посади оперуповноваженого, слідчого, старшого слідчого. З 1965 р. до 1967 р. навчався в аспірантурі Сектору держави і права АН УРСР. З 1967 р. до 1990 р. працював в Інституті держави і права ім. М. В. Корецького АН УРСР на посадах молодшого наукового співробітника, старшого наукового співробітника, завідувача відділу історії держави і права. З 1990 р. — завідувач кафедри теорії та історії держави і права Київського національного університету імені Тараса Шевченка. У 1996 р. Указом Президента України призначений суддею Конституційного Суду України. Після виходу у відставку з 2003 р. працює професором факультету правничих наук, завідувачем кафедри загальнотеоретичних та державно-правових наук Національного університету «Києво-Могилянська академія».

У 1968 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук на тему «Переконання і примус в радянському праві» (спеціальність 12.00.01). У 1980 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук на тему «Взаємодія соціалістичного права і суспільної свідомості» (спеціальність 12.00.01). Науковий ступінь доктора юридичних наук присуджено у 1981 р. Вчене звання професора присвоєно у 1989 р. Підготував близько 25 кандидатів і докторів наук.

Є автором близько 250 наукових праць, у тому числі 17 монографій (індивідуальних і колективних), 4 підручників і навчальних посібників. Найвизначнішими його роботами є: «Убеждение и принуждение в советском праве» (1970), «Социалистическое право и общественное сознание» (1979), «Правове виховання» (1985), «Демократия и перестройка» (у співавт., 1988), «Конституційне право України» (у співавт., 1999), «Основи конституційного права України» (у співавт., 2001), «Права громадян у сфері виконавчої влади: адміністративно-правове

забезпечення реалізації та захисту» (у співавт., 2007), «Принцип верховенства права у діяльності держави та в адміністративному праві» (у співавт., 2008), «Правова система України: історія, стан та перспективи» (у співавт., 2008).

У працях М. І. Козюбри набули розвитку такі важливі проблеми, що мають методологічне значення для юридичної науки, як взаємозв'язок права з категоріями справедливості, гуманізму, загальнолюдською і національною культурою, соціальним прогресом.

Значну увагу в своїх дослідженнях М. І. Козюбра приділяв і продовжує приділяти проблемам філософії права — особливостям правового освоєння дійсності та його співвідношенню з науковим пізнанням, співвідношенню теоретичного і емпіричного, абстрактного і конкретного в праві, прогностичній функції правознавства та її особливостям тощо. Фактично М. І. Козюбра одним із перших серед українських правознавців другої половини ХХ ст. започаткував відновлення наукового інтересу до філософських аспектів права у вітчизняній юридичній науці.

У роки становлення і розбудови незалежної України коло наукових інтересів М. І. Козюбри розширилося за рахунок розробки проблем теорії держави та конституційного права. Його перу належить ряд праць, присвячених, зокрема, вибору Україною форми державного правління та форми державного устрою, аналізу меж державної влади в громадянському суспільстві, сутності Конституції України та механізм її реалізації, становленню в Україні конституційної юрисдикції та ін.

Наукову роботу М. І. Козюбра плідно поєднує із законодавчою та правозастосовчою. Він брав, зокрема, безпосередню участь у розробці Декларації про державний суверенітет України, концепції Договору про Співдружність Незалежних Держав, проектів Декларації про державний суверенітет України, Конституції України, законопроектів «Про місцеве самоврядування», «Про державну реєстрацію нормативних актів» тощо.

Упродовж 30-ти років він плідно займається педагогічною діяльністю. Читає курс лекцій з теорії держави і права та спецкурси з актуальних проблем теорії держави і права і філософії права на юридичному факультеті Київського національного університету ім. Тараса Шевченка та факультеті правничих наук Національного університету «Києво-Могилянська академія», читав також курси лекцій з названих та інших дисциплін у Міжнародному Соломоновому університеті,

в Чернівецькому університеті, у Вищій адміністративній школі при Раді міністрів Соціалістичної Республіки В'єтнам та інших навчальних закладах.

М. І. Козюбри присвоєно почесне звання «Заслужений юрист України» (1997). Нагороджений орденом «За заслуги» III (1996) та II (2001) ступенів, орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня (2007), Почесною грамотою Верховної Ради України (2002), Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2006).

Президія Національної академії правових наук України, редакційна колегія «Вісника Академії правових наук України» щиро вітають **Миколу Івановича Козюбру** з ювілеєм і бажають йому міцного здоров'я, благополуччя, творчої наснаги і подальших успіхів у його багатогранній діяльності.

Свій славетний ювілей відзначає **Тетяна Вікторівна Варфоломеєва** — член-кореспондент НАПрН України, яка народилася у м. Саратові (Російська Федерація). У 1968 р. закінчила Київський державний університет ім. Т. Г. Шевченка (нині — Київський національний університет імені Тараса Шевченка) за спеціальністю правознавство. Протягом 1968–1975 рр. працювала старшим лаборантом, молодшим науковим співробітником науково-дослідної лабораторії криміналістики цього закладу. З 1976 р. займається адвокатською діяльністю. У 1976–1990 рр. — вчений секретар, директор Київського громадського НДІ судового захисту і підвищення кваліфікації адвокатів. З 1990 р. — директор Науково-дослідного інституту адвокатури Спілки адвокатів, одночасно віце-президент Спілки адвокатів України. З 2001 р. — перший віце-президент Спілки адвокатів України, а з 2006 р. і до сьогодні — президент Спілки. З 1996 р. і дотепер — ректор Інституту адвокатури при Київському національному університеті імені Тараса Шевченка (з грудня 2002 р. — Академія адвокатури України). Член Вищої ради юстиції (1998–2004). З 2007 р. — член Національної комісії із зміцнення демократії та утвердження верховенства права при Президентові України.

У 1973 р. захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук на тему «Похідні речові докази» (спеціальність 12.00.09), у 1994 р. — дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук на тему «Організаційні, процесуальні та